

ΙΕΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

O B A I T P A X O Μ

[Από τις «Ιδπανικές Ιδεορίες της Αγάπης και του Θανάτου» του ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΑΝΙΕΘ]

Μιὰ μέρα ἔνα καταπληκτικό νέο ἀκούστηκε στὴ Ναζαρέτ. Ἡ κόρη τῆς Σολιτερώνας εἶχε ἔνα ἕσο μήδεια στὸ σώμα της, ἡ οὐλιά της φύσικων τροφῶν, τὸ πρόσωπο της ἔγινε τὸ κρῶμα του, οἱ ἀνάγκησις της κ' οἱ ἐμέτοι της εἶχαν φίξει σὲ συγχάνηση δλην τὴν καλύψα της, κανονίτις τὴν μάνικη τῆς νά ψηρεῖ ἀπελπισμένη καὶ τοὺς γένιους νά τέχουν τορομαγεμένοι. Μερικοὶ λαχανολούσαν γι' αὐτὴν τὴν ἀρρώστεια : «Ἄχ ! καὶ νά μάθαινε αὐτὴν τὴν ἴστορια δὲ Καραφόσκας I. » Μά οἱ ποὺ ἀπιστοὶ ἔπιανεν νάστειζουνται καὶ νά ὑποπτεύουνται τὴ Βιζαντία, ἀπό εἰδαν τὸ ναυτικό μελαχολικό κ' ἀπελπισμένο νά μπούνει στὴ μικρὴ ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ, γιὰ νὰ παρακαλέσει τοὺς

άγιους γα γιατρέψουν τὴν πολυαγαπημένη του, αὐτὸς πού οὐκείνη την ἡμέρα, είπανεν εἶνας εἰδωλολάτρης, ἔνας ἀποτρόπαιος βλάσφημος.

Εἶπανε καὶ παράξενη καὶ τρομερή ἀρώστεια ἔκεινη πού βασανίζει τὴν δυστυχισμένην. Οἱ χωρικοὶ πιστεύαντες στὸ ὑπερφυσικό, πῶς είλη τὸ βατραχὸν στὴν κοιλιὰ Μιᾷ μέρᾳ, εἰλη πειτὲ ἀπὸ μὲν μικροῦ σούβιάλα, σχηματισμένην ἀπὸ ἔνα γειτονικὸ ποτάμι, καὶ τὸ κακοῦ ὅλη γλυνοτρήσει στὸ στομάχι της, καὶ ὅλη χοντρύνει ὑπερβολικῶν. Οἱ γειτονιστὲς, τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο, ἐτρέχαντο στὴν καλύψη τῆς Σοιτερνάζ, γάν νά ἔξετασουν τὴν μικρόν. Πασπάτευν σοβαρὰ τὴ φουστωκαλεὶν κοιλιά καὶ προσπαθοῦσαν νά γιώσουν, κάτο-

Πέρασα τὸ καλοκαίρι — εἰπε δὲ φίλος Ὁντούνια — στὴ Ναζαρέτ,
ἔνα χωροπέδαι τηφάδων, κοντά στὴ Βαλενθίνη. Οἱ γυναικεὶς πηγαί-
ναν στὴν τόλη καὶ πουλούσαν φύια, οἱ ἄνδρες ἔβγαιναν στὴ θά-
λασσα μὲ τὶς μικρές τους βάρκες, μὲ τὰ τριγωνικά πανιγά τους, ἢ
τριβουνῖν στὰ δίχτυα, στὴ ἀρχογιλία. Καὶ μενοὶ πολὺμερεῖς πάει ἐγει-
πανια, περδούσιμε τὴν ἡμέρα την παραδόσια στὸν ἥπατο, καὶ τὸ βρά-
δυ, καθιστέονται ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μας κοιτούσαις τοὺς φρουροφί-
οιους τῶν κυριάτων, ἢ σκάλισται στὰ ποτέρα μας χιστούκια, ἀκόντι-
τα τὸ βούνισσα τὸν κονουπιτινὸν, ποὺ μᾶς εἴταν ἔνα βιασαντεήριο
στὶς ώρες τῆς ἀνάπτωσης.

Ο γατός τοῦ χωριοῦ, ένας γέρος τραχύς και εύφων, ἐρχόσας και καθιερώνας κάτω ἀπὸ τὴν κληματικὴν μου, και μὲ τὴν στάσιάν ἣ τὸ καρδούνικόν πλεῖ μια, περγούσαμε μαζὶ τῇ βραδινῇ μιλώντας για τὴν εὐπίστημα πελεκάνων του. Κάποτε, κατόπιν θυμού μας, γελώντας τὴν ἀφοσία τῆς Βιζαντέτας κόρην; τις Σωτηρέαντις, μιας γηρατείας παιδιώντων, ποὺ χωριστούσε τὸ παρασούσκει τῆς στὸ πάκος της και στα φυλό της ἀντιτεία, καθώς και στὸν ἀγέρωφο τρόπο πού δεειχεί στις συναδελφίστες της, σειν ἄργος, ἐπιβάλλοντας σ' αὐτές; τις νελήνες σεις της, μὲ επιταλήσεις και μιαλότητα;

"Η Βίζαντεια ήταν η πιό ωραιά κόρη του χρονιού, μικρή μελι-
χροινή πανούργα με την γλώσσα πολύ άμοιλη πάντι, με τα μάτια
ζορζός, που είχαν την ουραφιά του Σωταράν, και μάγευαν δόουν;
τους νέους; του τόπου, με την τσαχπάνικη ζωηρότητά τους και
με τον έτειδυτο τρόπο ποιησησιούντουσαν δειλιά κι' αδύνα-
μια. Είχε ἀράβισμωνιτερά τόνον Κιμαρφόσκια, γενναῖον φιλα-
ίκιανό να ταξιδεψει μ' ένα άπλι δοξιάρι, μια ἀσχημο, σιωτήλο,
κι' ἔτοιμο νά παίξει με τό συνέλευτο. Την Κυρακή, ἔβγαινε πε-
ρίπατο μαζί της, και ένων ή κόρη σήγανε τό κεφάλι για νά τού
μαλήσει με πεντοχαράγγει λαπατονιάμικουν και χιιδεμένου πα-
διού, δ Κιμαρφόσκιας ἐρχόταν δόλγωδα του, με τ' ἀλιούσθωρα μά-
τια του, ματές που φαίνονταν σαν νά προσκαλούν δόλο τό χω-
ριό, τους κάμπους, την ἀλιούσθωρα και τη θάλασσα, ἀν ηθελαν
νάρθουν νά τού διαφεντέψουν την ἄγαμημένη του Βίζαντεια !

σταυρούς κι αριθμούς με τη σφραγίδα του Σολομώντος.

Ἡ Βεζαντέα κουλούριαστα μὲ τρεις ουλίσματα ἀπόδια, τιναζόταν ἀπὸ τροφεις; ἀναγοῦλες, σαν τὴν ἄνθη τε τάντερα τῆς, μὲ δέ βάραχος δὲν καταδεχόνται οὐτε τὴν ἄρητήν εἶνας ποδιών του γε δίξει, καὶ Η Σωματέαντα συντάραξε γῇ καὶ οὐναόν μὲ τις τις φωνές της. Ἔτοι ἀποδεγχτήκε πᾶς τὰ γιατρικά δὲν θα μπορούσαν να διώξουν τὸ διαβολικὸ ξέπο. Καλύτερα είταν νά τὸ ἀρέτους ήμουχο, καὶ νά μήν τυραννούν τὴν κόρη και νά τὸ τρέφουν μὲ ἀρθροντή τροφή, γιατὶ νά μην τὸ τρέφει μονό μὲ τὸ αἷμα της; ή φτυούει, που γιόταν διοίνα πιο χλωρηγή και πιο ὀδύνητη.

Ἐπειδὴ ἡ Σομπεράνα - είλινε φτωχεία, δλες οἱ φιλενάδες τῆς πρωθυπουργίης καν να τήρη Βοηθόσουν. Οἱ γυναικεῖς ψυχώδεις ἐφερναν γλυκά πούι τ' ἀγρυπνίαν ἀπὸ τὸ πολὺ φημιστέραν θυχορπλαστεῖα τῆς πόλης. Στ' ἄξονιάντι τάπει, βοτερα διὰ τὸ φύγεμα, ἔβαζαν κατὰ μέρος γι' αὐτὴν μερικά φύραι, ἀπ' ἔκεινα ποὺ καυνοῦν τὴν κατεύρηση σούτα. Οἱ γειτόνιστες τρυπιδούνται ἀπὸ τὸ τουσάκι τῶν ἀνδρῶν τοῦ Κομοδοῦ σὲ πατατέδες ποὺ τίς μετέφρονται ἀράγα ἀργά, γιὰ νὰ μῆγει σούτι μιὰ στάλη. στὴν καλύψη τῆς Σομπεράνας. Κάθε μπογέμια, τὰ φιλτζάνια τῆς τυροκόλατας κάναντε παρέλαση, τὸ ἔνα ντετεροῦ ἀπὸ τ' ἄλλο.

Ἡ Βιζαντέτα διαιωρυχόταν μπρὸς τὴν ὑπερβολική αὐτὴ γενναιοδωρία. Δὲν μποροῦσε τά! Εἶχε παραφονωσάσθαι ἄπ' τὸ πολὺν καὶ οἱ! Μάλιστα τῆς, πρόβαλλε τὸ τιχούτῳ ροήσαντὸν τῆς καὶ τῆς φύνατε: «Τρόπος 1 Σοῦ εἶπα νό τρόπος!»

“Η Σούτερφόνα έκινε μέν μυρπάσια μυστική καὶ ἀκαθόδιστη· γιατί καί τοι μωπτιδιώς έσσο, που είχε φρονιστεί μες ότι σαλάχια της κόρης της. Εξ αιτίας που όλο το χρονιό είχε τα μάτια καρφωμένα στη κολόβη της καὶ δι γειτόνισσες δὲν πούνε νά τρέχουν μὲ προθυμία σ' αὐτήν, και παντού, δύοι καὶ ἀν πράγματε, οι γυναικεῖς τη σπαρατούσσαν στο δερμό για νά τη γονήσουν πάς είτιν ή μετέπειτα κόρης της.

Μια μόνη φορά, κάθεται το γιατρό, βλέποντάς τον νά πεντάξει
από την πορτα της, με δίχυς την παραμονή έμπιστουσύνη. Ο για-
τρός άκουει τις ξηγήσεις της μάνας, και
της κορης, που της παραπέτευε την κοιλιά.
Δάπανε από τα ρούχα της, με δταν μάλιστας
για μάλισταν τιο επωτρική, η περιφανη
δέσποινα την έδιωξε σχέδιο με τις πλο-
τιστικές. Ακούς, δ' ανάτικής ! Έτοι, μοισιδιά,
νά θέτει νά δοκιμάσει την τέφρη νά ίδει
τη μικρή με απέδν τον τρόπο, αλλάν πού
είναι τόσο νεροπλή, ταύτο ένδειτη, και
πού μάτ τέσσα παραπάση έπειταν νά την
κάψει νά ποκινίσει !

Τόν Κυριωκή τ' ἀπόγευα, η "Βίταντετα πήγαινε στὴν ἐκκλησιά. Οἱ φιλένδες τῆς τὴν κοιτάζουν μὲ θαυμασμό. "Ο παπᾶς, ἀνθρώπος ἄγιος, ἀπλούστερὸς δύο καὶ ποντικός, σκεπτόταν μὲ κατάπληξη τὰ παρόξενα πράγματα ποὺ κάνει ὁ Θεός για να δοκιμάσῃ τὰ πλάσματα του.

Κατά τὸ βραδύνον, διπάν οἱ χορός ἐψήλλε
μὲ γλυκεῖα φωνῇ τοὺς ὄντους τῆς Πανα-
γίας τῆς Θάλασσας, καίσει μιὰ ἀπ' αὐτῶν
ηῆρε σεπτέσταν τὸ μυστηριώδες λύο
καὶ παρακαλοῦντες μὲ θέρμη τὴν Παρθένα
ἡ ἑκατέρῳσθι ὅπ' αὐτῷ τὸ γοητευόντερο τῇ
δυστυχισμένῃ Βίλαντέτα.

Από την δημοτικότητα αυτή τής Βιζαντίου είχε κι ο Καραφάσας τὸ μερδικό του. Οι γυναῖκες τὸν καλούσαν, οἱ γέροι ψιφιώδες τόνε σταματοῦσαν για νὰ τόνε φωτήσουν μὲ βραγγή φωνή.

“Η πακούριστα ή ανάπονούς αὐτός, μή έναν τον ἐρωτικής συμπαθείας. Δεν έλεγε σεβισσότερα, μά τα μάτια του φανέρωναν τα όνειρα του αύδονταν ν' ἀναλάβη αὐτός το γοητευτικό τη φροντίδα γιών τη Βιζαντέα και για το δάρταχό της, που τὸν ἀγαποῦσε λιγάνι γιατὶ είταν διώξεις της.

Μάτι νόστη, που ο γιατρός καθότων μπός στην πόρτα μου, μιόγναίκαι ήσθε νά τόνε ζητήσῃ. Η κόρη της Σουτεράνης είτον πολύ άρρωστη, έφερε νά τοξεύ νά προσφέρει τη βοηθεία του. Ο γιατρός απήκοντας τον ώμους της, «Α' ι να! Ε' δάγκωχος η επέτη, και δεν έδειξε καμια μάδινθη νά κουνηθῇ. Μά άμεσως υπέρφη, έφθασε μιά άλλη γνωτική, με τιο θυρεός καιρονομίας. Η διάστημη η Βίλαντετα πέστινε 1. Οι φορές της άκουνθηνούσαν σ' όλον το δρόμο. Τότε φαίνοδεχτεί τα σπλάγχνα της!...

Ακολουθησα τὸ γατεῖο, σπρωγμέτοις καὶ ἐγώ ἀπό τὴν περιμέργειαν ὑπὸ ἔρχονται σὲ συγκάντιστι δῆλο τὸ ζεῦγος. Θεόντας αὐτὸν καλέσα τὴν περιφέρειαν, ἀναγκαστήκαμεν εἰς ἀνοίκους δρόμο μεσάντα μὲν ποιεῖν παρέδει γνωστῶν ποιεῖν δέρπειαν καὶ γέμιζαν ἀσπρυγάνια τὸ βοστερεόν. Κραυγὴς ἄστοις, οὐδιτέλεστα σπαρακτικά μόχουντας ἀπό τὸ βάθος τοῦ πατούντας, καὶ ἡ κοντρὴ φωνὴ τῆς Σοιτεράντας ἀπαντούσα σε οὐ αὔτε μὲ ίκετευτικά ξέφοντη μεταίη. «Καρη! μου! Ἀλλα ρού! Πα-

ναγάκι ή Λυστεριζιμένη μου κόρη το...
Όλες μετά είναι φιλητάδες δέχτηκαν μ' έπιβλητικό μουφιόνισμα την αφίξη των γιατρών. Η δυστυχημένη ή Βεζαντέα κυλίστηκε χάθηκε, μετά παρθένας την υπόφερη τέτοια βανανιτσήριο, με τά μάτια μποτεύενα, με τα καναπέταστικά της δύο δάκρυατα μέσα.

γιατρός πολυχρόνος δέκα νά δίνει προσοχή στην λογια τῶν γυναικῶν που θύλωσαν για τὸν βάπτισθο, ἔχοντες τὴν κορη καὶ ἀρέσσοντας ἡ μονή του ἀντίτυπη μέσην από την Εαυτοκή πατριτική, οὐ γενναῖς ἄπο-

τόπῳ καὶ διθυμεῖ τένο :

—Θεέ μου! Η κόθη αύτή είναι σιωπη να γεννή...

Πρίν τελειωσε, έδοι μάντεψαν ἀπό τὸν τραχύ του τόνο, τὴν λέξην ποὺ ηὔθη νὰ πη. "Η παρεῖ τῶν γυναικῶν, αναστατώθηκε. "Η συμπεράνε ξήρος έγιναν εναπόν του. "Απλούστε τη προσέμαν χέρια της, μὲ τ' ἀπειλητικα νήχια τους, πουφριώθησαν βρυσιές, και ρίχνοντας στὸ γυαλό φωνεύει ματιές : "Δημήτρι ! Μεθύπακα ! Έξα- ποδ δῶ : ... " Εφταίγε τὸ χωρὶ ποὺ διοτηροῦσε διὰ ἀσέβη καὶ κι- αὐτόνει ! Είσταιε ἔποιν νὰ τόνε φαγ θιο ! Βρετε τὰ τὴν ἀφίσσουν ἐλεύθερη !... Καὶ πάλαισθ, μανισμένη, ἀνάμεια στῆς φιλενέδες της. "Αγωνίζονταν γὰρ νὸ τοὺς ζεφύρου, και νὰ χώρω τα νήχια της στὶς σάρκες του γαταφοῦ. Μὲ τὶς ἀγριές ἀπὸ τὸν πόνο τῆς ἐκδηλώσης κρούγεις της, ἀνυπακευόντας τὸ ὀδύνατο βίλασμα τῆς Βιζαντέτικης που διεμπορούσετο φωνάζοντας : "Ψέματα ! ψέματα ! Νά φάγη ἄπ' ἑδρὴ κακοῦ ἀνθρώπως ! Όχι, διὰ δοσα λεει εἰνεψ ψέμ- ματα !"

Μά δι γιατρός πηγαινοερχότων. Ήτθινται νερό, ήτθινται πανί,
κεφαλιμένος, επιβλητικός, μη δινοντας προσοχή στις φοβίες της
μητέρας, ους διέριψεν, της κόρης, που δλένα γινόντωναν
πιο δυντοί και σπαρακτικοί. Επινικιά η Βίλεντέτα ποκύνησε σάν νύ
την σκότωσαν, μια μυτίλη της πετόχτηκαν έξι. Έπειτα πάλι κάτω,
ειδιώς της ξέψιε ένα μάτορα σπασμό και ανάμεσα στά γουγά
του χρεβατιού κατραγάνισε ένα μωρό. Ήλεγ γεννήσει !!!

Τότε οι φιλενδές τῆς Σομπερώνας ἀναγκάστηκαν να τὴν κρατήσουν γιό νά μην πέσει κατόπιν στὴν κόρη την. Θὰ τὴν σκοτίσουν «Σύναλ! Τῆς φύωνε. ποιανοῦ εἶναι τὸ παιδί...»; Ή ὅρρωστη πού μουριούσῃ ἀχαία μὲ θνητεύαγοντς: «Ψέματα! Ψέματα!» ἀνάγκαστης τὰ μύροδησσοις μὲ κομψέντες λέξεις τὸ σαζάνια την:

— Δε φτιώ έγω μάνα μου. «Ενει στη «χουνέρτα» (1) συνάντησα ένα παλλάκαρι. Αύτές τα έκαιμε δλα. Από τότε δὲν τὸν ξανάδα πιώ. Μέ πλάνεσο μὲ γλυνόλογα την δρα ποὺ ἐπεφταν τὰ σκοτάδια. Δὲν φτιώ έγώ, μάνα μου....

Τὸ πλῆθος ἀδειασε τὸν τόπο. Οἵτε οἱ

Ο γιατρός δέχτηκε τα παρακάλια αυτό το άπαντησε απότομα : «Θά – ίδω, είναι λιγάκι λεπτό το ζήτημα. Μα τον βρεθήκαμε από δύριο, σήμερα ως τους ώντος μ' έγκριψέρηση και είπε : «Ηλίαν να ιδούμε αλλά δε τίποτα.»

ποιησεις αυτον τον ζωον τα καραβοτακα.

Ο Φαράος φωνάρισενός. Βλέπουσα τὸν ἄνατον σὲ δὲν τέοισα ουσιώδη προσωπα. Ο Δόν Αντώνης τοῦ μηλονού γά την ἀνάμφια βήτητη υπεροχὴν τὸν ἀνδρῶν, ἀπὸ τῆς πορείας πρώτες μέροις τῆς Δημιουργίας, γὰρ τὴν περιφρόνησην ποὺ ἔτζεουν οἱ γυναικεῖ, καὶ γὰρ τὴν ἐλαφροστάτη τους. «Ἀλλωστε εἰναὶ τέοισα πολλάκις, καὶ εἰνε τόσο εικόνοιο ω' αὐτικαταστάσαι κανεῖς ἔνεπνη πού τοῦ δίνει ἐνοχλήσεις! Καὶ τέοισα, μὲ τραχεῖα λογία, τοῦ ἀφράτητης δια συνέβη.

Ο Καρφούσας, συντάξεις, διὸ τὸ παῖδες καταλαμβάνει καὶ τὸ πολιτεύματος μναῖον τὸ φωτιστῶν ὄργανον. Θέσει μονίμῳ τῷ, έλεγε κάθε τόσο, καὶ ἐντεῦθεν δὲ όργανον τὸ κεφάλη του πάτερ τὸ σκούφο του, καὶ ἔφερε τὸ γέρον του στὸ ζουντάρι του, διὸν γ' ἀνατη-

τούς τοι τρομερούς του στυλέτου.
Ο γιατρός δοκιμάσα νά τον παρηγορήσει. Τού σύντομες νά λη-
προνήση την κορή, και νά μηρύ κάπη παλληκαρίθει. Απότο η ύπο-
κοτύδια δεν άγιζε καθδόλου νά πάν γ' αυτήν στή φυλακή ἔνα γε-
νιτιό παλληκαρίφοι σών κ' αὐτόν. "Άλλως τε, ο πρωγατικῶν; ἐνοχο;
είταν ἔκεισαν δ' ἄγνωστος, ἐργατής;

Βαδίσαμε ώρα πολλή, κρατώντας άδυνηρη σιωπή.

Ο Καρποφόρας έξασκολούθησε νά ξυνή το κεφόλι του και νά ψάχνη τη ζώνη του. Στην καρέ πάντα μάζι δεσμώντας μέ το δα-
ράκι της, φωνής του, που έκραζε μάλλον πακι πρόφερε αετές
τις λέξεις:

— Θέλετε... νά... σας... πώ... ἔνα... πρόγραμμα. Θέλετε νά... σας...

(1) Τόποι κατάφυτοι δάση γνωραί από μια πόλη.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΒΛΟΝΙΑ

Σ. Κ.

Τόπος εύφοριας είναι το συνεδριστικό, μελαχροινή μὲ κάτι μάτια περιέργα που άλλοτε μαγνητίζουν και άλλοτε απωθοῦν. Ο χρωματισμός των ακάθιδρων πράσινα, γαρύπα, καστανά, άλλοτε ελαφωνικά, άλλοτε γοητευτικά. Είναι πολύ έντελεκτέλλα άλλα πρό πάνων προσιπομένη μὲ έξιτερική έξιπνάδα. την δύοιν διμώς δυστυχώς σπάνια βρίσκεται εύπαιχτα νά γρησμοποιηση, γιατί δ φιλικός της κύκλος άποτελείται άπο τύπων ασονιών τῶν διόπιστων αἱ ἀντιληψεις καὶ αἱ δινέλιαι εἰναὶ στεριλιτές.

Καὶ έτοι μάζα ἀπὸ τῆς πλέον σπινθηροβόλες εκωχέας ἔξειλχη εἰς λίαν ἐπιδέξιαν μπριτζίστρων και φανατικήν θιασώτιδα τοῦ Μαζογκ. Μήπος καὶ αὐτὸν δέν εἶναι τραγή ἀπόδειξης τῆς έξιντάδας της; Τὴν στιγμήν ποῦ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τύχησισηθῇ μιλῶντας διασκεδάζει σιωπῶντας.

• Η Μονατίν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ο ένας χρόδος διαδέχεται τὸν ἄλλον καὶ ή μόνη δεξιωσις τὴν ἄλλη. Συγχρόνως διοργανώνοται δένδρα, χ' ῥιτοπαικτικαὶ ἐσπερίδες και προεσπερίδες και μαστιχοποιοι μὲ καταληκτικον μπύρο.

— Απὸ τὸ δράματερε δένδρα παρὰ τῷ κ. και τῷ κ. Α. Βούλημον πρὸς τιμὴν τῆς τρισχαριτωμένης λιλιπούτειας Δ)δος Βούλημον. Μετοξὺ τῶν κεκλημένων ή κ. και δ)νις Διπλαράσου, ή κ. Δούμα, αἱ δ)δες Καλούρη, ή δ)νις Ανδρέαδη, ή κ. Πεσματζόγλου. Ο παιδικὸς κοσμος ἀντιποστέπετο διο μάτις ἀνδρεσηροβόλοδροσιν λουκουδιών.

— Χθὲς μαστίζη παρὰ τῷ κ. και τῷ κ. Δ. Λορέρδου. Αἱ μεγαλοπρεπεῖς αἴθουσαι ἔχουν ως φόντο καλλιτεχνικὴν γαλαζιὰ σὲ χρώμα τέρρος πότε—η δύοις χρησιμευει ως πινακοθήκη τῶν σπανιωτέρων ἔργων ζωγραφικῆς.

— Μετοξὺ τῶν κεκλημένων δ. κ. πρωθυπουργὸς μετὰ τῆς Κυρίας του, δ. κ. και ή κ. Μετοι., δ. κ. και ή κ. Σημηνέου, δ. κ. και ή κ. Γ. Μακαρίη, δ. κ. και ή δις Μίνου, δ. κ. και ή κ. Πεσματζόγλου.

— Απὸ τὴς ζερόποτερες χρευτικῆς ἀπρεμιντι παρὰ τῇ δια Χατζανέτη ητις ήτο υπέρ ποτε θελητική μὲ τουαλέτα λευκήν. Παρευεσκοντο μεταξύ ἄλλων αἱ Δεση Μεζίκη, αἱ Δεση Ρετσίνα, ή δις Διπλαράσου, ή δις Λεωνίδη πλτ.

— Τὸ παρελθόν Σάββατον μαστίχα μπαραζᾶς παρὰ τῷ κ. και τῇ κ. Μ. Λαζαρίδη. Η οιοδέποτον περιττεῖτο τοὺς κεκλημένους μὲ τὴν χάριν και τὴν εὐχέναια ποὺ τὴν διακρίνει. Παρευεσκοντο ή κ. Α. Μογέλλα, δ. κ. και ή κ. Νικολούδη, κ. και κ. Σωτηρή, κ. και κ. Δημητρακοπούλου, κ. και κ. Ασημακοπούλου.

— Χθὲς φιλικὴ συγκάντηρως παρὰ τῷ πρεσβυτῇ τῆς Ρουμανίας και τῇ κ. Ρισάνο.

— Τὴν παρελθόνταν παρασκευὴν μουσικὸν ἀπόγευμα παρὰ τῇ κ. Μ. Τριανταφύλλου εἰς μικρὸν φίλικον κύλον. Η οιοδέποτον έμφυγον κομψοτέχνημα μὲ τουαλέταν μαρών θελούδινην ἐν συνδυασμῷ χρυσοῦν λαμπεῖ.

— Οι παρεμβεντες είχον τὴν τύχην ν' ἀπόλαυσον τὸ σπανιωτατον φωνητικὸν τάλαντον τῆς χαριτωμένης οἰκοδεσποτίνης, εἰς τραγούδια τοῦ Ρ. Χάν τὰ δύοια απέδωσε μὲ δινεράδη έντελειαν ίδιως εἰς τὰ παινίσιμα τὰ διέκρινε κανεὶς φινέτσα βεντεστίνικης διατέλλεις.

— Μετοξὺ τῶν παρεμβασιομένων μία ἐλκυστικὴ μελαχροινή τυσιογνωμή ή δύοις ως ἀντιθέσειν ἔχει πράσινα-γαρύπα μάτια ή δις Σ. Κ. Λίκνα ἀριστερήγενον σύνολον ἀποτελεῖσθαι τὸ βαθύχρωμον φόρεμα μαντενὲ και καπέλλο.

— Η ὑπὲρ τῶν ἀπόρων βρερῶν δοθεῖσα φιλανθρωπικὴ χρευτικὴ ἀπερίξεις εἰς τὸ Δάκτυλον είχε μεγάλη ἐπιτυχία. Εσημειώθησαν τουαλέτες λίνα καλιμήθητες, ἄλλαι μυθωδῶς πολυτελεῖς και πολλαὶ φαλούστατες μα και κομψοτετες. Αναφέροντες μερινὲς ποὺ ἔθισ-

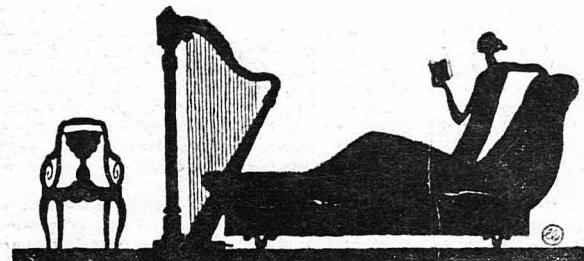
πῶ...ενα...πρᾶγμα;

— Καὶ μᾶς κύτταζε μ' ένα ἐπιθετικὸν μπρός, σὰν νάρες μπρός του τὸν ἄγνωστο τῆς «Χουνέρτσα», κ' εἰταν διοικος νά δρμήσῃ και τάπανο του.

— «Ε! Λοιπόν! οσε...λέο, πρόρεσ πάλι δργά-δργα, σὰν νάμαστε ἔχροι ποὺ ήθελε νά τους φοροῦ, σας λέω...πάως τώρα...τήρ...άγων...αρά...πειστέρερο...»

— «Η ἐπιτηζή μας είπαν τέτοια. Ωστε δὲν ξέραμε νά ν' ἀπαντήσωμε και ἀρκεστηματε να τού σεξιώμε τὸ χέρι.

Μεταρράσιος Κ. Τρικογιάδην

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η παρελθόντα εβδομάδα ήτο εβδομάδα συναυλιῶν και μουσικῶν ἀκροστοσίων.

— Και πρῶτον ἐνεφανίσθη διάσημος πιανίστας Ρουντούφ Σμέτ, τοῦ Θεοφίλου Βεργολίνου.

— Ο κ. Σμύτι είναι κάτοχος πλουσίων μουσικῶν προτερημάτων, θεωρεῖται δὲ ὡς καλλιτέχνης εὐχαριστίκης φήμης.

— Εἰς τὴν αἰθουσαν και τὰ θεωρεῖα διακρίνονται κατὰ τὴν δοθεῖσα ύπο τοῦ κ. Σμύτη συναυλίαν αἱ κυριαὶ και δεσποινίδες Μεταξῆ, Περόγλου, Κουντουριώτη, Ιατεΐδην, Τριανταφυλλίδη, Ψύχα, Πετρόδη, Φωτιάδην, Χατζηλαζίδην, Τουκαλᾶ, Τούμπα, Ψημένον, Αθανασιάδου, Αγγελοπούλου, Διμιαντοπούλου, Βεργούλιον, Παρασκευᾶ, Πανᾶ, Νικολαΐδη, και ἄλλαι.

— Ωστιώτως θεωρίασθη διὰ τὴν τέχνην της εἰς τὴν συναυλίαν της ή δις Κατηνή Ανδρεαδου, ή δύοις ἐτραγούδησης μὲ αἰσθημα και χάρι και κατεργαζούσηθη.

— Και ἀλλή νέα πινεστά ενεργατιθη διὰ πρώτην φοράν καιτ' αὐτάς ή δις Χιδηρόγλου, μαθήτρια τοῦ διασήμου Φόν Σάννερ.

— Η δις Χιδηρόγλου ποτέ μὲ τὴν γνωστὴν τεκνοροσίαν τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ μετασκούδη διαδασκάλου της.

— Προστεχῶ; θά δώσουν συναυλίας και ἄλλαι Ελληνίδες πιανίστας, ἐν αι. και ή δις Αφροδίτη Νάνου,

— Ο βαρύτονος κ. Ι. Κυργαλόπουλος θά δώσῃ οιράν παραστάσιον κατὰ Σίβιτστον και Κυριακήν.

— Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην έδόθη συναυλία μὲ τὸ έργα τοῦ κ. Ριάδη.

— Δέχεται δει τὸ έπισκεφθῆ τὰς Αθήνας και δὲ Ελληνη μουσικές κ. Λαμπρινός.

μάσθησαν ιδιαίτερως, την δ) Ιδα Έφη Δημητριόδη φέρουσαν τουαλέταν ἀπὸ λευκὸ βελούδο γαρνιούσιμην μὲ πέρδες λευκὲς και ἔνα μεγάλο λουσιόν μπλε ρουσί.

— Ονειρώδες σύνολον τῆς Κας Μ. Μπέμπη μὲ τουαλέταν ἀπὸ λαμέ χρυσὸ κεντημένη δηλη μὲ χρωσὲς χάνδρες.

— Προσαναγέλλονται χορευτικαὶ ἐστιέδες παρὰ τῇ κ. Θ. Ρετσίνα, παρὰ τῇ κ. Καλβοζόση, παρὰ τῇ κ. Α. Δημητριάδη.

— Τὴν παραλλήλουσαν Κυριακήν πολυτελέτατον δένδρον παρὰ τῇ κ. Θ. Ψιακή. Μετα τὴν παριδημάτην προσπερέδη έπηκολούσθησε ἐσπερίς μπαραζησης ή δύοις κατέληξεν σὲ σούτα.

— Εἰς τὸ έπι τῆς λεωφόρου Όλγας Εκεντρικὸν Γυμναστήριον δοκούνται καθημερινῶς εἰς τὸ τέννυν πλεστοι νεαροι αἱ θετίδες μεταξὺ τῶν δύοις διακρίνονται οι δίδες Καλλιόπη Κωνσταντίνοδου, Σεΐλα Χατζηραπάτου, Ελένη και Όλγα Αναργύρου, Χαροκόπειον. Ελένη και Όλγα Αναργύρου, Χαροκόπειον.

— Τὴρ έργετην τοῦ Άγιον Διονυσίου έδόθη χοροστεπέρι παρὰ τῷ κ. και τῇ κ. Λάστου εἰς τὴν δύοις παρενθέταν παρὰ τῇ κ. Σ. Πλαγάλη, και ή δις Πλαγάλη ή δις Αθανασιάδου, δ. κ. Κλαδά τοι ἀρχηγοῦ τῆς Χωροφυλακῆς και ή δις Κλαδά ή κ. και ή δις Κορινά δ. κ. και ή κ. Νοταρά, ή δις Γεργοσάκη δ. κ. και ή δ. Σ. Δημητρόπου αἱ οικογένειας Καραϊσκάκη και Βιτάλη και πολλοὶ ἄλλοι πιαφαμεντετες μέχρι τῶν πρωτανῶν φρῶν.

Μονταίν

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. — Θαυμάσιο Χριστουγεννιάτικο δένδρο είχε προετοιμάση ή κ. Κυριακόση (Συνταγματάρχου) εἰς τὸ δύοις συνεκτηφόρων καρποῖς έλεκτρος.

Μετοξὺ τῶν κεκλημένων διεκέναρε τὸν Γραμματευ τοῦ Αγγλικοῦ Παροξενείου κ. Χρήσκης μετὰ τῆς κυρίας του, τὸν συνηρχην κ. Δεσπάτηκαν, τὸν διευθυντὴν τῆς Νομαρχίας, τὸν Αντιεργάτηγον τοῦ Γραμματού στρατού Volton, κλπ.

— Η ἐπιτυχεὶ τῆς έργης ήτο έξιτερική. Εἰς τοῦτο συνετέλεσε ή παρούσα τῶν δίδων Κοντού, Δερέστηκα, Λάμπη, Πατσουράκη, Κόρου, και τοι καλλιτέχνην κ. Γ. Παπαγιαννίδη δοτις ἀπόγγειλε συγκινητικότατα τὸ «Ματαρένο Σίλιο τοῦ Ποδοσκον και τὴν «Δάσιο τοῦ Βαταλίδη» μίσοποια τα χειροφορήματα τῶν κεκλημένων.

Ντελάρη

ΠΩΛΕΙΓΑΙ έπιπεδον πιεστήριον έχον πλάκα 100 X 140 δυνάμων κανόνιν νά πέραν 4 σελίδες μεγάλης έφημετίδη; και τυπωτον 1200 φύλλα καιθ' ώραν. Μοναδιάδων δια καθημερινην, έπαιχμακή έφημετίδη. Πληροφορια εἰς τὰ ψαφεια μας.